

Proloog

Isa en Kars lopen over het perron heen en weer. De trein uit Parijs kan elk moment binnenrijden. Al hun Nederlandse vrienden zitten erin. Behave Justin en Annabel, die zijn gisteren al aangekomen.

De moeder van Justin had hen gebracht. Justin sprong uit de auto toen hij Isa zag. Vanaf de kerst hadden ze elkaar niet meer gezien.

De verkering van Kars en Annabel is ook nog steeds aan. Kars gooide het achterportier open toen de auto de camping op kwam rijden, tilde Annabel uit de auto en zwierde haar in het rond. En bij Annabel liepen de tranen over haar wangen. ‘Ik heb je zo gemist...’

‘Daar komt de trein!’ roept Isa. ‘Wat wappert er nou uit het raam?’

Als de trein dichterbij komt, zien ze het. ‘Dat is de Timboektoe vlag!’ roept Kars. ‘Wat zijn het toch een stelletje gekken.’

Romeo en Stef stappen uit.

‘Attentie, attentie,’ zegt Romeo terwijl hij met de vlag zwaait. ‘Hier komt de Timboektoe song!’ En ze beginnen te zingen.

Alle voorbijgangers kijken naar hen.

‘Ze zijn er weer, jongens!’ Kars lacht en hij omhelst zijn vrienden. Hij kan bijna niet wachten tot ze weer met zijn allen zijn. Isa en hij hebben hun tenten gisteren al opgezet.

Een paar dagen later komen hun andere vrienden ook aan.

‘We konden geen andere vakantie plannen,’ zegt de moeder van Edgar en Brian als ze uit de auto stapt. ‘We moesten hierheen.’

De moeder van Nona knikt. ‘Zo ging het bij ons ook.’
Als Kylian een dag later arriveert, is de crew compleet.

1

‘Wat is dit toch een maf dorp,’ zegt Kars als hij de lampenwinkel uit loopt. ‘Ze hebben niet eens schijnwerpers. “We kunnen het wel voor je bestellen”,’ doet hij de eigenaar na. “Hoe lang duurt dat, meneer?” “Een maand.” Lekker vlot, hè?’

‘Daar hebben we dus niks aan,’ zegt Kylian. ‘Over drie weken wordt de grot opengesteld.’

De vrienden knikken trots. Daar zijn ze speciaal voor gekomen. Vorig jaar zomer hebben ze het onderaardse gangenstelsel ontdekt. Toen ze hoorden dat het uitkwam op Timboektoe, was het helemaal feest! En nu, een jaar later, wordt het geopend.

‘En de stroboscoop? Hadden ze die wel?’ vraagt Kylian.

‘Dat heb ik niet gevraagd,’ zegt Kars. ‘Als ze niet eens schijnwerpers op voorraad hebben...’

‘Dan moeten we toch naar de stad,’ zegt Romeo.

Isa en Annabel komen enthousiast aangehold.

‘In de papierwinkel hebben ze gekleurd karton voor de afiches. Alleen geel en rood en blauw. Doen?’

‘We gaan toch naar de stad,’ zegt Kylian. ‘Er is hier geen schijnwerper te krijgen. Het karton kunnen we daar ook wel halen. Ik weet zeker dat je in de stad meer keus hebt.’

‘Dan moeten we nu gaan,’ zegt Romeo. ‘Voor we terug zijn, is het middag.’

De anderen zijn het met hem eens.

‘Opschieten,’ zegt Kars. ‘Ik wil wel dat er vanmiddag een paar schijnwerpers in onze grot hangen.’

Hij kijkt om zich heen. ‘Waar is Edgar eigenlijk?’

‘Daar!’ Isa wijst naar de hoek van de straat. ‘Hij staat met Sophie te praten.’

‘Hallo!’ roept Romeo. ‘We gaan!’

‘Edgar!’ roept Isa als hij maar blijft staan. ‘Wat moet hij nou met die Sophie?’

‘Even kletsen,’ zegt Kars. ‘Verboden?’

‘Ja hoor, even kletsen,’ zegt Isa lachend. ‘Zeker in het Frans. Hij hoort ons niet eens.’

‘Jij wilt er weer een romance van maken, zusje. Edgar is heus niet gek. Sophie heeft verking met Alain, dat weet hij ook wel.’

‘Ik snap niet wat ze in die gast ziet,’ zegt Stef. ‘Vorige zomer was hij met zijn vrienden op het Love Island, weet je nog? Toen hadden we bijna ruzie met hem. Ze zaten ons maar te fokken. Ik ben blij dat Jules ons voor hen had gewaarschuwd, anders was het vast matten geworden.’

‘Ik was weer eens verstandig,’ zegt Romeo.

‘Hij wel.’ Ze moeten allemaal lachen. ‘Man, hoe kom je erbij? We moesten je tegenhouden, anders was het misgegaan. Die Alain is echt een ruziezoeker.’

‘Hij zit bij ons op school,’ zegt Kars. ‘Alain is nog niet eens de ergste. Die hele groep kun je beter te vriend houden.’

‘Edgar... we gaan weg!’ brult Isa.

‘Laat hem maar,’ zegt Kars als Edgar weer niet reageert. ‘Hij heeft ons heus wel gehoord. We gaan gewoon de bus in. Zul je zien hoe snel hij hier is.’

‘Dat denk ik ook, hij heeft heus geen zin om te lopen.’ En Kylian maakt de bus open.

‘Nou, start eens!’ zeggen ze als ze in de bus zitten. ‘Die komt als een speer hierheen, wedden?’

Ze vergissen zich. Edgar heeft echt niks in de gaten.

Hij wordt helemaal opgeslokt door Sophie. Edgar weet niet

wat hem overkomt. Een paar dagen geleden, toen ze met z'n allen uit waren, zag hij Sophie voor het eerst. Hij werd in één klap betoverd. En dat terwijl Alain een arm om haar heen had geslagen. Zoiets heeft hij nog nooit voor een meisje gevoeld. Hij werd helemaal dronken van verliefdheid. Anders kijkt hij nooit op die manier naar meiden die al verkering hebben. Maar zijn ogen werden gewoon haar kant op gezogen. En Sophie keek ook naar hem. Hij zag dat ze bloosde. Dit moet ik niet doen, dacht hij en hij ging meteen weg. Maar sinds die ontmoeting heeft hij elke seconde aan haar gedacht. Of hij nou wil of niet, ze zit maar op zijn netvlies. Hij droomt zelfs van haar. Hij had zich voorgenomen gewoon door te lopen als hij haar ooit weer zou tegenkomen.

En nu was hij zowat tegen haar opgebotst. Hij kon helemaal niet doorlopen. Hij stond als aan de grond genageld en meteen was de betovering er weer. Sophie bleef ook staan. Midden op de stoep.

Edgar voelde zich niet eens opgelaten: het leek zo vertrouwd, alsof ze echt bij elkaar hoorden. Hij had verteld dat hij met zijn vrienden aan het shoppen was en wilde toen doorlopen. Maar Sophie was daarvan geschrokken en vroeg of hij nog even wilde blijven.

‘Ik eh... ik was al bang dat ik je niet meer zou zien,’ had ze gezegd.

Wat sta je haar nou aan te gapen, denkt Edgar. Wat moet ze wel niet denken? Je lijkt wel een stalker.

‘Ben je hier op vakantie?’ vraagt Sophie.

‘Ja,’ zegt Edgar. ‘En ook weer niet.’ Half in het Frans en half in het Engels vertelt hij over Timboektoe waar ze elk jaar kamperen. En dat hij bevriend is geraakt met Kars, de zoon van de eigenaar.

‘Hoor je daarbij?’ vraagt Sophie. ‘Timboektoe... daar is

toch vorig jaar dat oneraardse gangenstelsel ontdekt? Ik herinner me nog dat het op het nieuws was.'

'Daarom zijn we nu zo druk,' zegt Edgar. 'Alle vergunningen zijn er. De grot wordt over twee weken geopend. Dat moet natuurlijk een knaller worden.'

'Timboektoe schijnt een heel gave camping te zijn,' zegt Sophie. 'Jullie hebben daar toch ook een Love Island?'

Edgar knikt. 'En onze super disco CU. Het Love Island is een groot succes. Het zit vol jongeren. We sparen voor neopreen pakken en bodyboards.'

'Hydrospeed!' zegt Sophie. 'Dat is gaaf!'

Edgar knikt trots. 'Misschien hebben we het deze zomer al. Het wordt echt een knaller. Wij zitten aan het snelstromende gedeelte van de rivier.'

Edgar kijkt maar naar Sophie. Je ogen, je lippen, alles is even mooi aan je, denkt hij. Als je geen verkering had dan wist ik het wel. Eigenlijk is het stom dat hij met haar praat. Hij had wél moeten doorlopen. Wat moet hij hier nou mee? Hij is zichzelf maar aan het kwellen. Straks zoent ze weer met Alain.

Edgar wil weglopen, maar het gaat niet. Hij kijkt maar naar haar ogen. Wat kijkt ze lief. Die blik... hij verdrinkt erin. Edgar had nooit gedacht dat hij zoiets zou durven, maar ineens pakt hij haar hand. Zijn hart maakt een sprongetje. Ze laat het toe...

Als hij over haar schouder kijkt, ziet hij een jongen. Hij kijkt naar hen.

'Ken je die jongen?' vraagt Edgar.

Sophie draait haar hoofd om. Dan laat ze van schrik zijn hand los. 'Dat is Paul, een vriend van Alain. Ik eh... ik moet gaan.' En ze loopt weg.

Edgar ziet haar de hoek omlopen. Wat staat hij hier nou? Hij laat haar zomaar vertrekken, dat kan helemaal niet. Maar als hij haar achterna wil gaan, ziet hij hoe vuil Paul naar hem

kijkt en hij blijft staan. Wat wil je nou, zegt hij tegen zichzelf. Ze heeft toch verkering?

Nu denkt hij pas aan zijn vrienden. Waar zijn ze eigenlijk? Zijn ogen glijden over het plein. Hij ziet niemand en het busje staat er ook niet meer. Shit! Ze zijn gewoon zonder hem vertrokken. Dat is lekker! Dan kan hij zeker dat hele eind lopen. Mooi niet. En hij haalt zijn mobiel uit zijn zak.

Nog geen tel later schettert de Timboektoe ringtone door de bus.

‘Ah, onze vriend!’ roept Kars en hij drukt zijn mobiel aan. ‘Lekkere wandeling?’

‘Dat flik je toch niet!’ roept Edgar. ‘Jullie zijn me vergeten!’

‘Vergeten?’ roept Kars uit. ‘Hij denkt dat we hem zijn vergeten!’ brult hij door de bus.

Edgar hoort een lachsalvo.

Romeo rukt de mobiel uit Kars’ handen. ‘Tien keer hebben we je geroepen, man, maar je kwam niet.’

Edgar schrikt: zo erg is het dus met hem.

‘Zullen we je dan maar op komen halen?’ Kars heeft zijn mobiel weer terug.

‘Natuurlijk komen jullie me halen, ik sta op het plein.’ En Edgar verbreekt de verbinding.

‘Nee, hè!’ roept Romeo als Edgar de bus instapt. ‘Nou snap ik waarom je ons niet hebt gehoord. Je bent hartstikke verliefd, man.’

‘Hoezo?’ Van Edgar hoeven de anderen het niet te weten.

‘Kijk eens naar je face?’ Stef lacht. ‘Het druipt ervanaf.’

‘Zie je wel dat hij verliefd is,’ zegt Isa. ‘Dat zei ik toch? Hij hoorde ons niet eens. En Kars maar beweren dat je alleen maar stond te kletsen. Jongens zijn veel te naïef. Je probeerde haar gewoon te versieren.’

‘Wat is dat nou weer voor stom!’ roept Edgar kwaad. ‘Ik ga toch geen meid versieren die al verkering heeft. Wat heeft dat nou voor zin.’

‘Je zou wel met haar willen,’ pest Romeo. ‘Zeg maar eerlijk.’

‘Ja hoor, als jullie alleen maar kunnen zeiken dan loop ik liever.’ Edgar heeft spijt dat hij Kars heeft gebeld.

‘Laat die jongen met rust,’ zegt Isa. ‘Het lijkt wel of je jaloers bent.’

‘Ik zit niet op die Sophie te wachten hoor,’ zegt Romeo. ‘Heb je die twee chica’s gezien die eergisteren zijn aangekomen?’

‘Simone en Birgit,’ zegt Stef.

‘Hoe weet jij dat nou?’ vraagt Romeo.

‘Ik heb even met ze gepraat,’ zegt Stef. ‘Op zoiets moois stap je toch meteen af.’

‘Hij wel,’ zegt Romeo. ‘Die ene is voor mij hoor, met dat lange haar. Afblijven dus.’

‘Ik heet geen Edgar.’ Stef zegt het om te sarren, maar Edgar wordt razend.

‘Kop dicht jij!’ Hij vliegt Stef zowat aan.

Ze kijken op als Kylian heel langzaam gaat rijden. Iedereen begint te roepen als ze zien waar ze langskomen. ‘Er is niks meer van die camping Paradiso over. Ze hebben de tent verkocht.’

‘Dat schreef ik toch,’ zegt Kars. ‘Ze hebben de camping met veel verlies moeten verkopen. Die droom dat ze naar Amerika zouden gaan, kunnen ze wel vergeten! Wedden dat ze weer gewoon in Nederland zitten?’

‘Nou, die twee krenge zullen we niet missen,’ zegt Romeo. ‘Valerie en Anouk, wat een heksen. Ze wilden onze camping kapotmaken. Dat is ze dus niet gelukt.’

‘Nu de grot wordt geopend, hoeven we nooit meer bang voor concurrentie te zijn,’ zegt Kars.

‘Over drie weken is het al zover,’ zegt Kylian. ‘Realiseren jullie je dat wel? Er moet nog heel wat gebeuren. Het lijkt me beter als jullie de taken verdelen.’

‘Prima,’ zegt Romeo. ‘Edgar mag de uitnodigingen in het dorp uitdelen. Er is één vrijkaartje bij. Rara, aan wie hij dat zal geven...’

‘Aan Alain natuurlijk,’ zegt Stef lachend.

‘Hé, daar rijdt Jules.’ Kylian toetert. Als Jules stopt, draait Kylian het raampje open. ‘Hoe is het met je vader?’

‘Ik ga hem nu ophalen,’ zegt Jules. ‘Ik zie jullie morgen.’

Jules fietst gauw door. Hij wil nu niet over zijn vader praten. Straks gaat hij nog janken. Het is ook zo heftig. Vorige zomer dacht hij nog dat hij zijn vader aan de drank ging verliezen en nu mag hij naar huis. Hij durft het nog steeds niet te geloven, maar het is echt zo. Sinds zijn vader in de ontwenningsskliniek zit, heeft hij geen druppel alcohol meer aangeraakt. Vanaf nu gaat Jules ook weer thuis wonen. Hij heeft wel een jaar met zijn hond Frodo op Timboektoe geloged.

Als het maar goed blijft gaan. Jules weet dat hij daar het bangst voor is, dat zijn vader weer gaat drinken. Het is begonnen toen zijn moeder stierf. Zijn vader kon het niet aan. Maar wat is er eigenlijk veranderd als hij straks thuiskomt? Dan is zijn vader nog steeds alleen. Die eenzaamheid kan Jules niet voor hem opheffen. Hé, zegt hij tegen zichzelf. Hou eens op met die zorgen. Het is een feestdag, hoor! Niet zo somber, het komt heus wel goed.

Een paar minuten later zet hij zijn fiets voor de kliniek neer. Hij loopt het hek door en kijkt naar de zware deuren aan het eind van het pad. Hij denkt terug aan de ochtend dat hij zijn vader moest brengen. Het was allemaal zo verdrietig. Vooral

toen hij hem daar achter moest laten. ‘Jules, ik wil mee...!’ Die wanhoop in zijn vaders stem zal hij nooit vergeten. Maar vandaag mag hij mee. Hij gaat hem halen. Zijn vader komt weer thuis!

Jules trekt de deur open en stapt de marmeren gang in. Bij de balie ziet hij zijn vader staan. Klaar om te vertrekken. Hij heeft zijn jas aan en zijn koffer staat naast hem.

‘Pap!’ Jules rent naar hem toe en slaat twee armen om zijn vader heen. ‘Ik ben zo trots op je!’

Zijn vader pakt hem bij zijn schouders en kijkt hem aan. ‘Ik heb het aan jou te danken, jongen. Weet je nog dat ik het wilde opgeven?’

Jules knikt.

‘Toen zijn we samen naar mama’s graf gegaan. Dat heeft me kracht gegeven, Jules!’

‘Vanmiddag gaan we weer,’ zegt Jules. ‘Dan gaan we mama vertellen dat je beter bent.’

‘Meneer La Fleur, zal ik een taxi voor u bellen?’ vraagt de verpleegster.

‘Niks ervan,’ zegt Jules’ vader. ‘Hoe ben jij hier, Jules?’

‘Met de fiets.’

‘Mooi zo, dan fiets ik en ga jij achterop.’

‘Met die koffer?’ vraagt de verpleegster.

‘Dat koffertje leggen we wel voor in de bak,’ zegt Jules.

‘Zo is dat,’ zegt zijn vader. ‘Het komt dik voor elkaar.’

Als ze van iedereen afscheid hebben genomen, pakt Jules zijn vaders hand en lopen ze samen naar buiten.

Jules zit bij zijn vader achterop. Het doet hem denken aan vroeger, toen ze samen naar het sportveld gingen. Dan zat hij ook altijd bij zijn vader achterop. Zijn vader trapt nog net zo fanatiek als toen Jules klein was. Nog een paar straten en dan

zijn ze er. Jules verheugt zich erop zijn vader het huis binnen te zien gaan. Hij heeft de kamer versierd.

Op de hoek trapt zijn vader op de rem. Ze staan voor zijn stamkroeg.

‘Wat ga je doen?’ Jules schrikt. Zijn vader gaat toch niet het café in?

‘We gaan even een pastis pakken, jongen,’ zegt zijn vader doodleuk. ‘Om te vieren dat ik weer thuis ben.’

‘Pap! Ben je helemaal gek geworden!’ roept Jules uit. Dat gaat niet gebeuren, hij flipt bijna.

‘Grapje,’ zegt zijn vader lachend. Hij zwaait naar de vrouw achter de bar en rijdt door.

Wat is zijn vader erg! Hij is weer helemaal de oude met die brutale grappen. Jules moet om zichzelf lachen. Dat hij erin trapte. Hij is net zo naïef als zijn moeder was. Die trapte er ook altijd in. Als zijn vader hun straat in fietst, kijkt Jules verrast op. Voor hun huis staat Nona met een bos bloemen. Wat lief van haar! Dit had hij echt niet durven hopen. Toen hij de vorige vakantie hun verkering uitmaakte, was ze heel kwaad. Jules wilde vrienden blijven, maar voor Nona was dat te moeilijk. Hij merkte heus wel dat ze hem ontliep. En nu staat ze daar, net als toen hij zijn vader had weggebracht. Zijn vader is al even verrast.

‘Hé, fijne meid!’ roept hij.

‘Je Nederlands is nog goed, pa,’ merkt Jules op.

‘Gefeliciteerd!’ Nona geeft Jules’ vader een kus en daarna omhelst ze Jules.

‘Ik ben zo blij voor je.’

‘Goed dat je er bent,’ zegt Jules. Hij haalt de sleutel uit zijn zak en maakt de voordeur open.

‘Nou pa, welkom thuis!’

Zijn vader gaat het huis in en loopt naar de kamer. In de

deuropening blijft hij staan. Hij kijkt naar de slingers, maar ook naar de foto van Jules' moeder op de schoorsteenmantel. Jules heeft er een roos bij gezet.

'Dit is fijn!' Jules hoort dat zijn vaders stem overslaat. Nu komt Nona ook de kamer in. Ze heeft de bloemen in een vaas gezet en zet die op tafel.

'Wat een feest!' zegt Jules' vader. 'Ik denk dat ik me nog een keer laat opnemen, jullie zijn zo lief voor me.'

'Dat doen we maar één keer,' zegt Jules. 'Dus geen grappen.'

Ze zijn nog maar net binnen als er wordt aangebeeld. Jules doet open en ziet de oma van Kars en Isa staan.

'Ik kom alleen even langs om iets af te geven,' zegt ze. 'Ik dacht: voor zoiets moois moet ik de camping maar even in de steek laten.' En ze duwt Jules een warme appeltaart in zijn handen.

'Komt u binnen!' roept de vader van Jules. 'Of heeft u geen tijd?'

'Wel even. Voor koffie met appeltaart heb ik altijd tijd.' Oma feliciteert hen en gaat de keuken in om koffie te zetten.

2

Zijn ze er nu al? Edgar schrikt op als Kylian de bus voor de ingang van de grot parkeert. Van de busrit herinnert hij zich niks meer. De hele weg heeft hij aan Sophie gedacht. Die blik in haar ogen. Hij kan haar echt niet zomaar uit zijn hoofd zetten. Daar is hij veel te verliefd voor. Hij moet haar spreken. Hoe weet hij ook niet, maar ze moet weten wat hij voor haar voelt.

Als Romeo de bus uitstapt, geeft hij Edgar in het voorbijgaan een por. ‘Aan het werk, man.’

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ vraagt Edgar. Hij heeft geen idee. Hij weet nergens meer iets van, alleen hoe Sophies hand voelde.

‘Halftwee.’ Kylian maakt de achterdeuren van de bus open.

‘Nou, had ik het niet gezegd?’ zegt Romeo. ‘Ik zei toch dat het middag zou zijn als we terugkwamen. De halve dag is om.’

‘Maar we hebben wel alles.’ Kars duwt Romeo een schijnwerper in zijn handen. ‘Aanpakken.’

‘Hé, wat gaan jullie doen?’ roept Stef als hij ziet dat Isa en Annabel weglopen. ‘Ertussenuit knijpen, hè?’

‘Ik wil wel ruilen, hoor,’ zegt Isa, ‘maar dan moet jij de afiches ontwerpen.’

‘Alsjeblieft niet!’ roepen de anderen. ‘Het is wel de bedoeling dat er iemand op afkomt.’

‘Misschien hebben we straks al een opzetje als jullie komen,’ zegt Annabel.

‘Top!’ Kars steekt zijn duim op. ‘Zeg meteen even tegen pa dat de bus veilig voor de grot staat. Anders schiet hij weer in de stress.’

‘Succes,’ zegt Annabel.

Kars geeft haar een zoen.

Ze hebben het zo druk met alle spullen de grot in sjouwen, dat ze niet zien dat Simone en Birgit aan komen lopen. Simone blijft geschrokken staan. ‘Zag je dat?’

‘Wat? Heb ik iets gemist?’

‘Hij zoende die meid!’

‘Kars?’ vraagt Birgit. ‘Sorry, ik lette even niet op. Wie zoende hij?’

‘Die Annabel,’ zegt Simone. ‘Shit!’

Birgit slaat een arm om Simone heen. ‘Dat is balen voor je.’

‘Dat is het zeker. Jij zei dat Kars vrij was. Hoe kwam je daar eigenlijk bij?’

‘Dat dacht ik gewoon,’ zegt Birgit.

‘Had je die Annabel dan niet gezien?’

‘Natuurlijk wel,’ zegt Birgit. ‘Maar wie gelooft nou dat zo’n lekker ding met zo’n ukkie gaat?’

‘Dat heb ik weer,’ zegt Simone. ‘Altijd als ik op een jongen val, heeft hij verkering.’

‘Je vindt hem echt leuk, hè?’ zegt Birgit.

‘Hartstikke leuk,’ zegt Simone. ‘Ik zag hem vanochtend in het washok. Ik werd knalrood. Er kwam echt geen woord uit, hoor. Maar dat had ook met mijn droom te maken. In mijn droom zoenden we. Shit! Shit! Shit!’ Ze trapt een steentje weg.

‘Je kunt hem krijgen,’ zegt Birgit.

‘Hoe dan?’ vraagt Simone. ‘Hij gaat toch met haar?’

‘Nou en,’ zegt Birgit. ‘Pech voor haar.’

‘Wat bedoel je?’ Simone kijkt haar vriendin verbaasd aan.

‘Als jij hem wilt hebben, dan zorgen we toch gewoon dat dat gebeurt.’

Simone geeft haar vriendin een duw. ‘Doe niet zo maf.’

‘Ik zou niet weten wat erop tegen is,’ zegt Birgit. ‘Wil je hem hebben of niet?’

‘Natuurlijk wil ik hem wel,’ zegt Simone. ‘Ik val gewoon op die gast.’

‘Zeur dan niet,’ zegt Birgit. ‘Dan bedenken we toch gewoon een plan.’

‘Toch niet om die twee uit elkaar te krijgen, hè?’ zegt Simone. ‘Wel.’

‘Dat doe ik niet hoor,’ zegt Simone. ‘Zo krengerig ben ik niet. Dat is pas echt vals.’

Birgit lacht haar uit. ‘Wat nou, doe niet altijd zo heilig. Het is toch vakantie? Je moet toch gewoon een goede tijd hebben?’

Simone kijkt naar Kars die maar heen en weer loopt. ‘Ik vind het zo’n stuk,’ fluistert ze.

‘Je kunt hem krijgen, hoor,’ zegt Birgit zachtjes. ‘Als we ons best doen, hebben jullie over een paar dagen verkering.’

‘Dat vind ik zielig voor Annabel.’

‘Nou en, jij hebt toch ook weleens pech? Dan neemt ze een ander. Misschien was het sowieso wel uitgegaan. Jij bent zo serieus. Weet je nog op het schoolfeest? Toen ging Sanne ineens met Wouter zoenen, onder Margots neus.’

‘Margot moest wel huilen,’ herinnert Simone zich. ‘Alsof dat zo leuk was.’

‘Ze hilde maar heel even,’ zegt Birgit. ‘Een week daarna had ze alweer een ander. Toen zei ze nog dat ze op haar nieuwe vriend veel verliefder was.’

Simone knikt. ‘Dat is zo.’

‘Dus?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Simone.

‘Kom op!’ Birgit pakt Simones hand en trekt haar mee naar de ingang van de grot. ‘We moeten eerst weten of je echt wel heel erg op hem valt.’

‘Hai,’ zegt Kars als ze langgelopen. Simone wil iets terugzeggen, maar ze kan geen woord uitbrengen.

‘Hallo,’ zegt Birgit gauw. ‘Kunnen we jullie soms ergens mee helpen?’

Romeo valt bijna van de trap als hij de meiden ziet. ‘Au!’ Kreunend grijpt hij naar zijn hals. ‘Jullie komen als geroepen. Ik verrek net een spier. Misschien willen jullie mijn schouders masseren?’

Kars en Edgar kijken elkaar aan. Wat is hun vriend toch erg! Maar Simone en Birgit moeten lachen. ‘Kom maar van die trap af,’ zeggen ze.

‘Shit!’ roept Kylian, die boven op een ladder staat. ‘Er zitten geen haken bij die schijnwerpers.’

‘Lekker stom,’ zegt Kars. ‘Dan zal er iemand naar het dorp moeten.’

Birgit stoot Simone aan. Simone weet wat haar vriendin bedoelt. Als Kars naar het dorp gaat, gaan zij ook gauw. Maar ze hebben pech.

‘Moet er iemand naar het dorp?’ Edgar denkt meteen aan Sophie. ‘Ik ga wel. Mag ik jouw crossfiets even lenen? Goed voor mijn body.’ Hij denkt dat het wel stoer staat als hij Sophie tegenkomt.

‘Als je ’m maar wel op slot zet,’ zegt Kars. ‘Mijn crossfiets is mijn alles-sie.’

‘Dat zal ik tegen Annabel zeggen,’ zegt Stef.

‘Vertel het maar gerust,’ zegt Kars. ‘Ze wordt heus niet kwaad.’

‘Volgens mij hebben jullie nooit ruzie,’ zegt Stef.

‘Nee,’ zegt Kars. ‘Eigenlijk niet.’

‘Wat bijzonder,’ zegt Birgit schijnheilig en ze kijkt Simone aan. Die schiet van de stress bijna in de lach. Snel kijken ze naar Romeo die de ladder afkomt.

‘Hij doet het echt!’ gilt Birgit. ‘Hij trekt echt zijn T-shirt uit!’

Nu ziet Simone het ook. Gierend van de lach rennen ze de grot uit.

‘Dat doe je lekker,’ zegt Stef. ‘Ik dacht dat je die Birgit wou versieren. Je hebt hen alleen maar weggejaagd.’

‘Kan ik er wat aan doen?’ zegt Romeo. ‘Dat heb ik nou altijd. De meiden schrikken gewoon van mijn gespierde body. Moet je zien hoe breed ik ben, en wat een spierballen. Schwarzenegger is er niks bij.’

‘Boor jij nou maar een paar gaten,’ zegt Kylian, ‘dan kunnen we zo de schijnwerpers ophangen.’

‘Hoe zit het met het snoer, Kars?’

‘Ik krijg die fitting niet los,’ antwoordt Kars.

Kylian pakt de lamp. ‘Daar heb je een heel kleine schroeven-draaier voor nodig,’ zegt hij. ‘Voor in de bus ligt er nog een.’

‘Haal dan meteen iets te drinken,’ zegt Stef. ‘Ik barst van de dorst.’

Kars loopt naar buiten.

Simone knijpt in Birgits hand. ‘Daar heb je ’m!’ Dromerig kijkt ze Kars na.